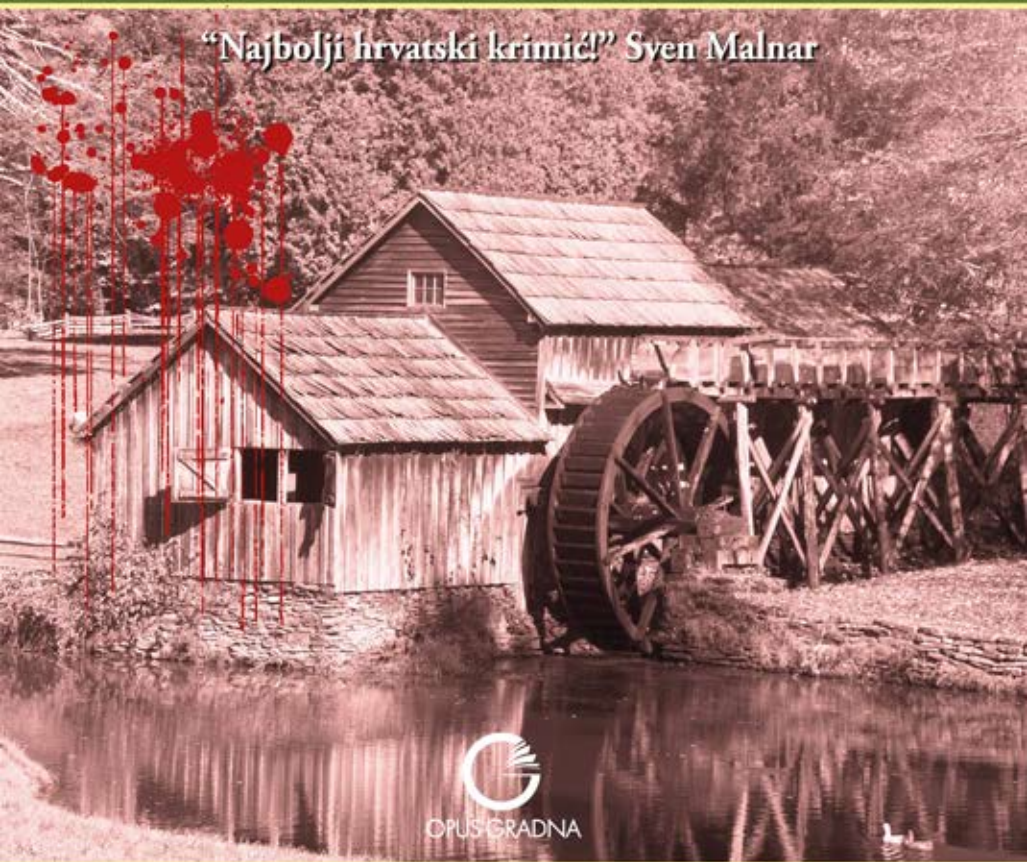

LUJZIJANA
serijal o umorstvima u Gorskom kotaru

ŽABARSKA NOĆ

“Najbolji hrvatski krimić!” Syen Malnar

BARTOL FUCHS

Bartol Fuchs • **Žabarska noć**

BIBLIOTEKA OPUS GRADNA KRIMIĆ

Bartol Fuchs

Žabarska noć

UREDNIK

Mladen Janković

Ovaj roman u potpunosti je djelo autorove mašte. Svaka sličnost sa stvarnim osobama i događajima je slučajna i nenamjerna.

Copyright © Bartol Fuchs i Opus Gradna j.d.o.o. 2016.

Sva prava pridržana. Ni jedan dio ove knjige ne smije se koristiti bez dopuštenja vlasnika autorskih prava, osim u slučaju novinskih osvrti i stručne kritike.

Fotografija na naslovnici: Shutterstock

ISBN 978-953-8124-00-6

ISBN 978-953-8124-01-3 (serijal Lujzijana)

CIP zapis je dostupan u računalnome katalogu Nacionalne i sveučilišne knjižnice u Zagrebu pod brojem 000940767.

Bartol Fuchs

ŽABARSKA
NOĆ

LUJZIJANA

serijal o umorstvima u Gorskom kotaru

OPUSGRADNA

Prolog

Duboko u lokvarsko-delničkom okrugu gdje goli primorski krš zamjenjuju guste crnogorične šume smjestilo se naselje Klekov Laz s neke dvije tisuće duša, okruženo planinskim vrhovima, bijelim javorima i dolomitnim stijenama iza kojih se, s istočne strane, ugnijezdilo jezero Fratrovac. Mjesto se stalo razvijati početkom devetnaestog stoljeća prolaskom Lujzijane, koja je nadomjestila stare karavanske putove za prijevoz robe i putnika između Karlovca i Rijeke. Simbolično, na jednom je njegovu kraju crkva, a na drugom osnovna škola.

Mira Brozović sjedila je u zbornici i gledala kroz prozor u snježno dvorište. Toga je dana bila dežurna učiteljica. Pogledala je na zidni sat i razočarano uzdahnula jer je primijetila da opet kasni, cijelu minutu i pol. Razgovarat će s ravnateljem, reda mora biti. A sada će se ravnati po svom ručnom satu, koji je bio savršeno precizan, poput atomskih satova s cezijem, barem je ona bila uvjerena u to. Pričekala je, i onda, točno u sekundu, u 13:10 pritisnula električno zvono kojim je označila kraj još jednoga beskrajno dosadnoga i sumornog školskog dana. Izašla je u predvorje, gdje je strogo nadgledala učenike. Nije podnosila viku, smijeh i dobacivanja. Ne čudi da su je generacijama zvali Gestapo. Pred školom se iz učeničke bujice izdvojila grupica od njih petero. Onda se njih petero razdijelilo posve asimetrično na skupinu od četvero i malenog dječaka koji je stajao sa strane. Četvorka je žustro raspravljala, a potom se razišla:

djevojčica je otišla prva, nakon nje još dvojica dječaka iz grupe, a na kraju zadnji dječak i dječarac koji je čekao sa strane. Hodali su glavnom cestom jedni iza drugih uz kuće iz čijih je dimnjaka kuljao gusti dim. Uskoro je bez pozdrava svatko otišao na svoju stranu.

Djevojčica je došla do kuće obrasle bršljanom. Ušla je, u hodniku izula čizmice i krenula u kupaonicu oprati ruke. Kad je odvrnula slavinu, umjesto vode potekao je gusti mlaz krvi. Vrisnula je.

Vrisnula je i prelijepa žena koja se okupana znojem probudila iz toga jezivog sna. Nekad su je mučili slični košmarni snovi u kojima su se redovito javljale različite sablasti. Potražila je i pomoć psihijatra. No od razgovora s njime nije osjetila nikakvo poboljšanje. Psihoanaliza. A kad joj je stavio ruku na koljeno, prekinula je sa seansama i počela piti lijekove za spavanje. I problemi su nestali. Spavala je čvrsto, bez ikakvih slika, kao da joj je netko potegao teški kazališni zastor preko uma. I godinama je bilo dobro. Sve do unatrag dva tjedna, otkako su noćne more opet započele. Ustala je iz kreveta i otišla do kuhinje. Otvorila je hladnjak i natočila si čašu mineralne vode. Popila ju je i vratila se u krevet.

U okolici Klekova Laza postoji nekoliko starih mlinova. U jednom od njih okupilo se toga popodneva onih petero učenika koji su se nakon nastave bili izdvojili u školskom dvorištu. Ponovno je započela žučna rasprava. Svi su bili ozbiljni, osim jednog dječaka, koji se stalno cerekao i dobacivao uvrede najmanjem dječarcu. Kvario je ozbiljnost situacije, ali čak mu je znalo poći za rukom da izazove smijeh, barem kod dijela grupe. Djevojčica je prekinula cerekanje i nešto govorila. Svi su je pomno slušali. A kad je dovršila, skupili su ruke na kup i zajednički dreknuli. Jedan je dječak doduše malo oklijevao, no ipak je stavio svoju ruku na ostale i mlako viknuo. Potom su u koloni izašli iz mlina i krenuli snježnim puteljkom prema dolomitnim stijenama. Provukli su se uskim klancem omeđenim vitim smrekama do ulaza u špilju ispred kojeg su ležali balvani obrasli debelom mahovinom, uz to su papratnjače, šikara, nisko grmlje i trule smreke otežavale prilaz. Kad su se ipak nekako probili i ušli, nad glavama im je prhnula jedna sova.

“Što je? Usrao si se od straha, je li tako?” reče jedan dječak, a najmanji među njima odgovori što je brže mogao: “Oh, ne! Ni najmanje!”

“Vraga nisi! Čini mi se da smrdiš po kakici. Ha, ha, ha!” dječak je prasnuo u smijeh, a dječarac je ponizno spustio glavu.

“Hajde! Pustimo sad kakicu i nastavimo”, rekla je djevojčica, koja je išla na čelu malene kolone. Hodali su kroz mrak. No dobro su poznavali put, često su tuda prolazili. Špilja je bila dugačka nekih šezdesetak metara. Premda nisu htjeli priznati, svi su se osjećali nelagodno u njezinoj utrobi poput Jone u ribljem trbuhu. Jedan od dječaka počeo je pričati o divljim golubovima koji se ovdje gnijezde u najmračnijim dijelovima i kandžama ljudima iskopaju oči dok kažeš keks. Toliko su brzi da ne stigneš trepnuti, rekao je. A onda se iz mraka par divljih golubova stušti na najmanjeg dječaka i počnu mu ključati oči iz kojih prsne krv na sve strane.

Žena je ponovno vrisnula. Jastuk i plahta bili su posve mokri od znoja. Ustala je i shvatila da noćas više nema spavanja. Upalila je samostojeću svjetiljku i sjela u pleteni naslonjač. Popila je nekoliko gutljaja vode i zapalila cigaretu. Plavkasti dim bijelog Marlboro vijugao se poput trbušne plesačice prema krovnim gredama, a ona je zamišljeno gledala kroz prozor u mračnu noć i nije vidjela ništa osim odraza četrdesetogodišnje žene koja puši i izgleda iscrpljeno. Razmišljala je, i napokon donijela odluku. Dohvatila je mobitel, natipkala kratku poruku: “Prihvaćam” i pritisnula tipku *pošalji*. Potom je ustala i došla do komode. Otvorila je ladicu i izvukla nekoliko fotografija. Uzela je jednu i zagledala se u nju. Bila je to školska fotografija nasmijanih učenika.

1. poglavlje

U Jelenjem Lugu, samo sedam kilometara udaljenom od Delnica, u kući okruženoj jarebikama od čijih crvenih bobica njegova gospođa radi vrhunsku marmeladu, živi inspektor Bruno Cuculić s obitelji – sa ženom Lidijom i sinom Filipom, dvadesetdvogodišnjim mladićem u potrazi za identitetom.

Cuculić je jeo svoj omiljeni doručak, kajganu sa slaninom, i pio čistu crnu kavu zaslađenu jednom žličicom šećera. Žena je jela integralni kruh premazan tankim slojem niskokaloričnog maslaca i pila zeleni čaj iz porculanske šalice koju je bila kupila na nekom sajmu antikviteta. Pregledavali su turističke brošure, a Filip je pripremao frape od banana.

“Dragi, što kažeš na egzotično putovanje? Recimo Tajvan? Ili Sejšeli? Možda bi radije u Mauricijus? Meksiko?” upita gospođa Cuculić, ljepuškata plavuša u ranim pedesetima.

“Dušo, zaboravila si da si se udala za običnoga državnog službenika, a ne za uspješnoga privatnog poduzetnika”, uzvratu inspektor Cuculić.

“Oh, kako sam mogla napraviti takvu glupost?! Što mi je bilo? Gdje mi je bila pamet?” upita se Lidija i teatralno se lupne nekoliko puta po čelu.

“Stvarno ne znam, ali ja nemam ništa s time. A što kažeš na vikend u Čatežu?” predloži inspektor.

“Prije bih se ubila!” odvrati energično Lidija. “Državni službeniče, prije dvadeset i pet godina rekla sam ti sudbonosno ‘da’ i stoga

sada želim da me vodiš na neko lijepo i romantično mjesto, gdje ćemo imati reprizu medenog mjeseca.”

“Brak je mrtva institucija”, dobaci njihov sin Filip mućkajući frape i doda: “Trula malograđanska institucija. Čista gnjilež i sentimentalni gnoj! Za pedeset godina ljudi u braku izgledat će smiješno poput kromanjonaca ili teških psihičkih bolesnika. Luđaci!”

“Anđele, nemoj me plašiti. Govoriš kao da su te odgojili u nekoj radikalnoj feminističkoj udruzi”, zabrinuto će majka Lidija.

“Vi ništa ne shvaćate, u tome je problem. Vi ste proizvod devetnaestostoljetnog romantizma. Vi ne znate što je to sloboda. Živite u okovima konvencija i tradicije. Užas! Mi se nikada nećemo razumjeti jer nas dijele najmanje dva stoljeća u pogledima na život”, mudro će sin Filip i potegne dobar gutljaj frapea, od čega se zagrcne i dobije napad kašlja.

“Anđele, trebaš paziti dok piješ svoj frape, a ne brbljati te svoje učene gluposti”, prokomentira mama Lidija. Inspektor se nije obazirao na sinovo gušenje. Udubio se u brošuru pa upita ženu: “Ljubavi, a što kažeš na vikend u Baranji? Ha? Zvuči vrlo zanimljivo. Slušaj ovo: vožnja biciklom, obilazak vinskih podruma, gastro-nomske delicije, zalazak sunca...”

“Dragi, Hrvatska ne dolazi u obzir. Izvest ćeš me preko granice makar mi to bilo posljednje što ću izvući iz tebe”, uzvratila Lidija, a Filip, još uvijek kašljući, smogne snage da dobaci rugalački: “Idite u Veneciju! Vikend za zaljubljene u Veneciji! To je stvarno originalno! Ha, ha, ha... khk-khk... zaljubljene... khk-khk... kako jedno...”

“Vidiš! Sviđa mi se. To nije loša ideja”, reče inspektor Cuculić primičući ustima šalicu s kavom.

“Dragi, to se Filip samo ruga”, objasni Lidija.

“Znam, znam, ali baš zato je vrijedno toga da razmislimo o tome.”

“Zašto?”

“Zato što je ono čemu se on ruga i što omalovažava obično vrlo dobro i ugodno. Drugim riječima, obično je to neka vrednota”, rastumači inspektor Cuculić strpavši zadnji zalogaj kajgane u usta.

“To je istina”, potvrdi Lidija, nastavi listati brošuru, i nakon nekog vremena upita: “A što kažeš na London? Pazi: let zrakoplovom

Croatia Airlines... panoramsko razgledavanje znamenitosti: Kensington Palace, Royal Albert Hall, Hyde Park... odlazak na Piccadilly Circus... drugi dan, katedrala St. Paul's, Tower Bridge, razgledavanje najstarije kraljevske rezidencije u kojoj se čuvaju kraljevski dragulji... prelazak na drugu obalu Temze do Shakespeareova kazališta Globe pa do katedrale Southwark..."

"E, kad smo već kod Shakespearea i kazališta, htio bih vam nešto reći", umiješa se Filip, koji je u međuvremenu došao k sebi, i tako prekine mamu u njezinu turističkom zanosu.

"Djevojka ti je trudna?" upita Lidija ne svrgnuvši pogled s londonskih vinjeta.

"On nema djevojku", podsjeti inspektor.

"Moj emocionalni život je *moja stvar*", ljutito će Filip.

"Imaš pravo", složi se otac.

"Dobro, ako nemaš djevojku koja je trudna, što nam onda želiš priopćiti?" upita mama Lidija.

"Trebam mi petsto kuna..." odgovori Filip čisteći mrlju od frapea sa svoje anarhističke majice na kojoj je pisalo SMRT KRUPNOM KAPITALU.

"Petsto kuna?" zbunjeno će mama.

"Ne vidim u kakvoj su vezi Shakespeare i petsto kuna?" promrmlja inspektor Cuculić, tražeći u brošuri neko zanimljivo turističko odredište u blizini mađarsko-hrvatske granice.

"U bliskoj", kratko uzvratila Filip.

"Pa objasni nam, anđele", zatraži mama, čiju je pozornost privukla fotografija Londonskog oka, dok je inspektor za to vrijeme proučavao ponudu za Veliku Kanižu i još neka mjestašca uz Blatno jezero.

"Dakle, sutra započinje Ljetna kazališna radionica..." započne Filip. "To da netko dođe u Delnice, a da nije udruga pijanih stolara koji su zadnju fosnu ispilili prije dvadeset godina, pa mislim, već je to nešto! Nije li tako?"

"Slušamo te, nastavi", ponuka ga mama ne podigavši pogled s Buckinghamske palače.

"Radionicu će ove godine voditi Irena Matijašić", nastavi Filip.

"Irena Matijašić?" iznenađeno će otac. "Naša poznata glumica i kazališna redateljica?"

“Da, upravo ona!” potvrdi mladić.

“To je jako lijepo od nje”, smireno će Lidija.

“Slažem se. I to potvrđuje da nisu svi zaboravili Gorski kotar”, sentimentalno će inspektor pa istakne: “Ali u svemu tome ima jedan problem”.

“Koji?” istodobno upitaju mama i sin.

“Ne vidim u kakvoj su vezi Irena Matijašić i petsto kuna?” reče inspektor.

“Stvar je vrlo jednostavna. Treba mi petsto kuna za upis na radionicu”, odgovori Filip.

“Ići ćeš na radionicu? Baš mi je drago”, razdragano će mama.

“Zašto ne bi išao u radioamatere? Oni imaju besplatan tečaj”, predloži tata.

“Je li to još jedan u nizu tvojih neuspjelih pokušaja duhovitosti?” uzvratit će namrgođeni sin.

“Dragi, molim te da mu daš novac. Gledaj na to kao na investiciju u budućnost. Filip se možda napokon pronađe u kazališnom svijetu”, reče mama sad već listajući stranice o najpoznatijim turističkim odredištima u Španjolskoj.

“Glupost! Ne trebam se ja *pronalaziti*, ja dobro znam što želim! Ja sam se pronašao davno, samo vi to niste prepoznali. Ja oduvijek želim biti dramaturg!” nadureno će Filip.

“Je li? A nisi li prošlo ljeto *oduvijek* želio *biti* fotograf? Sjećaš se Canona koji sam ti kupio? Još uvijek ga otplaćujem”, snuždeno će inspektor.

“Dokle ću slušati o tom prokletom Canonu?! Vratit ću ti novac za njega čim mi sjedne prva plaća. Obećavam!”

“Nisam siguran da ću poživjeti dovoljno dugo da to dočekam.”

“Ne moraš vratiti novac, anđele, tata se samo šali”, umiješa se mama.

“On se ne može šaliti jer nema razvijen centar za humor, sve što kaže, on misli ozbiljno”, jarasno će Filip.

“Upravo tako”, složi se otac i ponovi, “ne znam hoću li dočekati tvoju prvu plaću.”

“No dobro. Dobit ćeš novac za tečaj i stvarno se veselim što ćeš raditi s Irenom Matijašić. Mislim da je ona vrhunska umjetnica

i sigurna sam da ćeš uz nju puno naučiti”, majka pokušava smiriti situaciju.

“Nemam ja što učiti! Ja sve znam!” usprotivi se Filip.

“A zašto onda želiš ići na radionicu?” upita otac tražeći logiku ondje gdje je nije bilo.

“Zbog razmjene iskustava. Umjetnici ne mogu učiti, oni mogu samo razmjenjivati iskustva. Ali mislim da ti to ne možeš shvatiti”, drsko će sin.

“Opet si u pravu. Nisam još sreo osobu koja je toliko u pravu kao ti”, zaključio otac.

“Dragi, pustimo sad to i vratimo se na našu temu. Dakle, ova-ko, ne moramo ići na Sejše, Mauricijus, ni u London, ni na krstarenje Skandinavijom, možemo ići nekamo bliže, samo da nije Beč, i Mađarska ne dolazi u obzir. Ali ono što svakako moramo učiniti i od čega neću odustati, to je svečana večera na kojoj ćemo sa svim prijateljima, kumovima i obitelji proslaviti godišnjicu braka.”

“Ne bismo li mogli organizirati neku romantičnu večericu kod kuće? Sami nas dvoje, crno vino, svjećica... Filip će biti na radionici...” inspektor započne maštati.

“Ne”, odreže Lidija i zaključio: “Imat ćemo večeru u restoranu Klepac, a svirat će nam kao i prije dvadeset pet godina Ferdinand Petranović.”